निषेदुः। यस्तन्न वेद किमृचा करिष्यति। य इत्तद्वि-
दुस्त इमे समासत इति। न ह वा एतस्यर्चा न यजुषा
न साम्नार्थोऽस्ति। यः साविचं वेद ॥ १४ ॥

तदेतत् परि यद्वेवचक्रम्। आर्द्रं पिन्वमानꣳ स्वर्गं
लोक एति। विजहद्विश्वा भूतानि सम्पश्यत्। आर्द्रो
ह वै पिन्वमानः स्वर्गं लोक एति। विजहन्विश्वा भू-
तानि सम्पश्यन्। य एवं वेद। शूषो ह वै वार्ष्णेयः।
आदित्येन समाजगाम। तꣳ होवाच। एहि साविचं
विद्धि॥ अयं वै स्वर्ग्योऽग्निः पारयिष्णुरमृतात् सम्भूत
इति। एष वाव स साविचः। य एष तपति। एहि मां
विद्धि। इति हैवैनं तदुवाच ॥ १५ ॥

द्यतो द्यतो वेदेति तप इति समवादिष्टेति तद्राचै-
र्ऋतव एति चकारोवाच नम इत्यादित्य इति त्रीणि
साविचं वेद विद्धि पञ्च च ॥ अनु० ९ ॥

सञ्ज्ञानं प्रस्तुतं तान्यहानि चित्रः केतुस्तेऽहो मु-
हूर्त्ताः पविचं तेऽर्द्धमासा अग्निष्टोमो यज्ञक्रतव इदा-
नीं मुहूर्त्तानां जनको ह वा अहीना देवभागः कैषा
वाक् शूषो ह वै षोडश ॥